

## MÉ POSLEDNÍ

### *Noc*

Co ti je do mé podoby, do původu a nepřičetnosti  
a do mých prstenů co je ti, ujařmovat svedou už jen  
v mých prstech zkřehlé kosti,

to sem tak někdy andělé na vizitu vletí a ruce mi  
rentgenují pod silnou dávkou úplňku, vidí až na  
dřeň, zkoumají onu prázdnotu, jak každá nahá  
usednuvší žena mi to udělala, totiž jak se po čase  
zvedla.

Co je ti do mé podoby, do původu a nepřičetnosti,  
šel bych je všechny odprosit, jenže sám si už  
nezavážu ani botu,

### *Den*

okno mi nechali. Jedinému z pacientů. Mám výhled  
na podzimní defilé, jak ve vlakovém kupé jsem tu,  
vida sklizeň lásek, které panáci nechávají vpíjet do  
svých slaměných ramen, a jak to majetnický křupe,

pro mě se promítá, já vím. Tak promiňte, jen si ten  
svět žaluziemi naporcuji na řádky, a budu zřetelně  
a nahlas slabikovat:

Ty, která se na mě díváš z ulice, co ti je do mé  
podoby, do původu a nepřičetnosti? Vejdi, vrazi mé  
kategorie se líbají tak, že si mě odkrokuješ nabitými  
rty a já se posadím bokem, očekávaje na spánku  
závan vlhké formální soustrasti.

Není to směšné? Celý život čtete spisy velkých  
filozofů, ale trefí vás až čistý průstřel čistých citů,  
tuctový brak z deníčků sedmnáctek, který si  
koleduje o titul největší fráze pod sluncem, tedy  
jestli se dnes vůbec ukáže.